

GENEVA LEE

ROYAL

KRÁLOVSKÁ SÁGA

PLNÁ SEXU

Porito

KNIHA ŠESTÁ

Pouto

Copyright © 2015 by Geneva Lee

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Martina Balzano, 2025

Cover © Punch Design, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-6515-7 (pdf)

GENEVA LEE

Pouto

**KRÁLOVSKÁ SÁGA
PLNÁ SEXU**

KNIHA ŠESTÁ

přeložila Martina Balzano

*Pro Sharon,
která to se mnou snáší,
protože má díky mně Smithe.
Děkuju.*

Když jsem ukončil hovor, hudba přestala hrát. Telefon mi vyklouzl z ruky a já se vyčerpaně sesunul po zdi na podlahu. Rozepnul jsem si sako a nešikovně bojoval s knoflíčky na košili, dokud jsem se neprobojoval k tomu poslednímu. Nadzvedl jsem lepkavé, krví nasáklé vrstvy látky a zasténal.

Kurva, ta rána je hluboká. Nepochybně mě čekají stehy.

„Ty budeš potřebovat mnohem víc,“ houkl jsem na Jakea. Neodpověděl. Nejspíš proto, že byl mrtvý.

Uvidíme se v pekle.

Zasloužil si to. Jake včera brutálně napadl mou ženu. Dneska se vrátil, aby svou prácičku dotáhl do konce, ale já jsem ho zastavil – natrvalo. Bylo mi jedno, že jednal na příkaz mého zvráceného bývalého zaměstnavatele. Když se zapletl s Hammondem, rozhodl o svém osudu.

Stejně jako já.

Ale další mrtvý muž taky znamenal o jednoho svědka méně v nadcházející kauze proti Hammondovi. Jestli zemřela i Georgia, nezbývalo mi moc možností. Měli jsme e-maily a několik nahrávek ze schůzek, ale Alexander nebyl přesvědčený, že by to stačilo. Po dnešku – po jeho útocích na Belle – jsem byl rozhodnutý udělat všechno, co bylo v mých silách, abych ho postavil před soud. I kdybych měl vzít spravedlnost do vlastních rukou.

Byl jsem právníkem dost dlouho na to, abych věděl, že soudy rozhodují ve prospěch toho, kdo má vliv a peníze. Hammond celý život hromadil obojí a neváhal své zdroje využít k systematickému cílení na lidi, ve kterých viděl hrozbu.

Očividně na ten seznam zařadil i mě.

Čekal jsem na příjezd policie a prohlížel si tu pohromu kolem sebe. Střepy. Převrácený nábytek. Rozbité dveře. Mrtvé tělo. Vypadalo to tu jako na místě činu nebo po *hodně* vydařeném večírku.

Samozřejmě jsem musel udělat kůlničku na dříví zrovna z nejdražšího hotelového pokoje v Londýně. Tohle kauce na případné škody rozhodně nepokryje, což znamená, že můj účet za kreditní kartu bude příští měsíc peklo.

Začínáš bláznit, Price.

Věděl jsem to. Cítil jsem to. Moje roztržité myšlenky mi kroužily kolem hlavy a já je nedokázal polapit. Na podlaze se rozlévala kaluž krve a já jsem fascinovaně sledoval, jak mi pomalu odkapává z trupu.

Na telefonu se rozsvítil hovor s Hammondovým číslem a já přejel palcem po tlačítku pro přijetí. „Price 1. Jake 0,“ oznámil jsem mu. „Nemůžu uvěřit, že jsi využil Margot, abys ho vyprovokoval. Taková podpásovka.“

„Účel světí prostředky.“

Přitiskl jsem si mobil k rameni. Těžkl mi v ruce, nemohl jsem ho udržet. „V tom případě bych tě měl informovat, že Jake bude potřebovat zkušeného funebráka.“

Hammond se zasmál. „On pro tebe opravdu nebyl žádný soupeř. Myslel sis, že bych mu dovolil tě zabít?“

„A co moje žena?“ Zavřel jsem oči, znovu je otevřel a snažil se zaostřit na místnost kolem sebe.

„Ta mě nezajímá,“ zavrčel Hammond. „Tohle je mezi tebou a mnou.“

„Tak ji z toho vynech.“

„Jsme ve válce, synku.“

„Kdo vyhrává?“ zeptal jsem se. Znal jsem aktuální skóre, ale zbytek začínal být poněkud mlhavý.

„Každou chvíli tě zatknou za vraždu Jakea. Takže si můžu na mapu bojiště zapíchnout další vlaječku.“ Hammond se na druhém konci zachechtal.

Já ne. Nebyl to moc podařený vtip. „Já za Jakea nic nedostanu?“

„Bodujeme jen tu důležitou hru. Až tě strčí do lochu, zbydou mi na seznamu poslední tři lidé. Ulehčil jsi mi práci, když jsi svou ženu poslal k těm druhým dvěma. Nemůžu se rozhodnout, jestli mám zaútočit dnes večer, když jsou všichni pohromadě, nebo tě nechat chvíli hnít v cele. Bylo by zábavné číst o zatčení šíleného vraha, který tvrdí, že došlo ke spiknutí proti britské monarchii.“

„Ano, až na to, že britská monarchie je na mé straně.“ Když se mi před očima rozplynuly dveře, zamrkal jsem. Naklonil jsem hlavu na stranu a snažil se zjistit, kam se poděly.

„Prozatím. Ale myslíš si, že jsi jediný, kdo palác informuje? Alexander si neukládá všechna svá vejce do jednoho košíku. Až dostane důkaz, že jsi pro mě celou dobu pracoval, nebude chtít očistit tvé jméno. A ty za mřížemi nikomu z nich nepomůžeš.“

„Zajímavý zvrat, ale tohle ti nikdo nesežere.“

„Jsem velmi přesvědčivý vypravěč, Smithi. Příjemnou zábavu s detektivem Spadem. Moc se na tebe těší.“

Linka ztichla a moje ruka spadla na zem. Bylo čím dál těžší přemýšlet a kolem mě rychle houstla tma. Zhasla Belle světla, když odcházela?

Belle.

Z mlhy, která se mi rozpínala v mozku, se vynořil její nádherný obličej. Bylo to tak živé, jako by stála přede mnou. Porcelánová pleť orámovaná volnými blondatými vlnami a povýšeným úsměvem, který zvlínil i moje rty.

Belle.

Ať už na mě chtěl Hammond svést cokoli, ona byla volným koncem, který nemohl nechat rozvázaný. Bez ohledu na to, jaké důkazy proti mně Alexander měl, nikdy by jim neuvěřila. Což znamenalo, že byla další na Hammondově seznamu. Právě *proto* na něm byla.

Přinutil jsem se vstát. Zatraceně, hrál jsem si na slušňáka a zavolal poldy. Vážně jsem musel něco udělat s tím svým špatným svědomím. Šátral jsem po telefonu, strčil si ho do kapsy, dopotácel se ke dveřím a zhroutil se na ně. Na leštěném bílém rámu za mnou zůstala krvavá šmouha.

DNA. *Všude.*

Kristepane, klidně bych za sebou mohl nechat cestičku z drobků.

Když jsem procházel kolem pohovky, popadl jsem ozdobný polštářek, strhl z něj povlak a přitiskl si ho k ráně. Dalo by to hodně práce, ale prozatím jsem mohl zařídit jen to, aby je moje krev nezavedla přímo ke mně. Ale bylo to k ničemu. Klopýtal jsem chodbou a s každým krokem jsem nechával na podlaze krvavou spršku. Když jsem nastoupil do výtahu, popadl jsem klopý saka a pevně je sevřel k sobě. Pár vedle mě se dál nerušeně bavil, i ve chvíli, kdy na podlahu dopadla první kapka krve. Věděl jsem, že se odtud nedostanu. Natáhl jsem se a přešel rukou po všech tlačítkách, abych jich rozsvítil co nejvíc.

Jakmile se dveře otevřely, vystoupil jsem. Prudce jsem se převážil dopředu a podlomila se mi kolena, ale na poslední chvíli jsem si všiml skladu pro uklízeče. Vrhл jsem se po klice a otočil jí. Svět kolem mě zčernal.

Vběhla jsem na recepci Westminster Royal, kolem mě vlál zkrvavený hedvábný župan. Dramatický vstup na scénu byl moje specialita. Bleskově jsem zamířila k pultu a opřela se o pult, abych ulevila roztřeseným nohám. Recepční při pohledu na moje šrámy a krev ztuhla. Vyrasila jsem jí dech.

„Ráda bych mluvila s manažerem,“ řekla jsem tišeji. Nechtěla jsem tam udělat scénu. Přežili jsme to. Zbytek se dal vyřešit pokud možno v soukromí.

Na tváři se jí rozlila úleva. Bezpochyby byla nadšená, že mě může strčit někomu jinému.

A to mě nasralo.

Nějaká část mě chtěla, aby jí záleželo na traumatizované ženě, která před ní stojí. Neměla by se mě zeptat, jestli jsem v pořádku? Na to by bylo snazší odpovědět, kdybych se právě nestala svědkem vraždy – i když v sebeobraně.

Moje myšlenky zběsile vířily. To byl skutečný důvod, proč jsem zuřila. Moje tělo stálo tady, ale moje mysl byla uvězněná v hotelovém pokoji, který jsem právě opustila.

Střelila jsem pohledem po šokovaných výrazech hostů, kteří mě míjeli. Předtím mě Smith přivezl do našeho apartmá soukromým výtahem vyhrazeným pro důležité hosty, takže jsem byla ušetřená rozpaků vlezlých čumilů. Musela jsem vypadat hrozně – k pohmožděninám od Jakea přibýly čerstvé rány. Přitáhla jsem si župan pevněji

k tělu a ozvalo se cinkání. Ze záhybů látky se na podlahu vysypalo pár střepů.

A já se bála, že na sebe zbytečně upozorním.

Co tady do prdele děláš? Neměla jsem tušení. Smith byl nahoře, seděl vedle mrtvého těla a čekal na příjezd policie. Měla bych být po jeho boku. Můj manžel mohl být paranoidní ohledně možnosti, že by Hammond přišel práci dokončit, ale upřímně řečeno, rozhodně by nedorazil na místo činu. Na to byl příliš chytrý. Nic takového by neriskovali ani jeho najatí pomocníci.

A Smith byl zase příliš chytrý na to, aby si myslel, že by se to skutečně mohlo stát, což znamenalo, že mě poslal pryč záměrně. Když mi to došlo, přejel mi mráz po zádech. Mohl k tomu mít celou řadu rozumných důvodů, ale na našem vztahu nebylo nic rozumného.

Moje myšlenky se z dosahu bezprostředního nebezpečí s každou další sekundou vyjasňovaly.

Recepční, se kterou jsem mluvila, odchytila dobře oblečeného muže. Stáli dost daleko na to, abych je neslyšela, ale neunikly mi pohledy, které vrhali mým směrem. Byla v nich podivná směs obav a mrzutosti.

Očividně se taky chtěli vyhnout dramatu.

Ale taky bylo možné, že přesně věděli, co se stalo. Jakea musel do našeho hotelového pokoje někdo pustit. Byl to zaměstnanec Westminster Royal?

Hammond si mohl koupit přátele kdekoli a já jsem měla podezření, že má pro takové příležitosti v záloze lidí víc než dost.

Potřebovala jsem se odsud dostat. Smith mi řekl, abych zavolala policii, ale opravdu chtěl sedět a čekat na ni?

Poslal mě pryč, protože něco skrýval.

Bez přemýšlení jsem se rozběhla k výtahu a předběhla nějaký pár. Skočila jsem dovnitř, zamumlala omluvu a stiskla tlačítko, abych zavřela dveře, než stihli zareagovat.

V tomhle stavu už mě vidělo dost lidí. Nepotřebovala jsem další rozpačité pohledy i ve výtahu. Aspoň že naše apartmá bylo na soukromém patře. Pokud policie ještě nedorazila, nikdo nemohl vědět, že se tam něco stalo.

Ale když se dveře výtahu otevřely, ztuhla jsem. Od otevřených dveří apartmá se táhla krvavá stopa. Někdo, kdo z něj odešel, hodně krvácel. A já to nebyla. Aspoň ne tak moc. Buď Jake nezemřel, nebo...

Nechtěla jsem zvažovat ani jednu možnost.

Rozběhla jsem se k otevřeným dveřím, vrazila do místnosti a málem jsem zakopla o násilníkovu mrtvé tělo.

Byl mrtvý. To by mohla být úleva, nebýt té zakrvácené chodby, kterou jsem právě prošla. Jake byl mrtvý, takže tahle krev vedla ke Smithovi.

Mysli.

Jednat čistě ze strachu by mé situaci nepomohlo. Roztřesenými prsty jsem si stáhla župan a snažila se ignorovat mrtvé tělo. Celá jsem se klepala, takže bylo těžké natáhnout si oblečení, které jsem předtím nechala ležet na posteli. Pobíhat v krvavém hedvábí nebyl nejlepším nápad, což byl problém, který jsem mohla vyřešit.

Zhluboka jsem se nadechla a stáhla si vlasy do culíku. Když už nic jiného, musela jsem se ovládat.

Nacpala jsem župan do tašky a začala hledat další osobní věci.

Skoro nic jsme si sem nepřinesli. Byl to Smithův nápad. Jako by tušil, co se má stát. Ale ty nejzávažnější důkazy se nedaly strčit do tašky a já neměla čas je uklidit.

Posbírala jsem všechny svoje věci a s úlevou se otočila k chodbě. Tentokrát jsem si všimla skvrny od krve na zárubni. Chtěla jsem věřit, že měl Smith na rukou Jakeovu krev, ale na takhle silnou šmouhu by se v ní musel vykoupat.

Smith krvácel. A krvácel hodně.

Možná potřeboval sanitku, ale jestli mě poslal zavolat policii kvůli tomuhle, proč odešel? Normální člověk by zavolal pomoc bez ohledu na okolnosti, ale já v tu chvíli myslela jen na to, že musím najít svého manžela.

Co bych řekla zdravotníkům? Že se zranil a ztratil se, když šel zavolat policii? Smith byl uprchlík. Věděl to a policie by to věděla taky. I kdyby teď byl zraněný, nejradši bych ho přetrhla.

Jestli už není mrtvý.

Z té myšlenky mi přejel mráz po zádech, ale vypudila jsem ji z mysli a rychle došla k řadě výtahů na konci chodby. Nemohla jsem zjistit, kterým z nich sjel dolů. Až na to, že podle kapek krve na podlaze mířil k recepci, místo aby sjel soukromým výtahem k parkovacím garážím. Netušila jsem proč.

Potíž byla v tom, že jsem neměla jak zjistit, do kterého z nich nastoupil. Pozorně jsem si prohlížela stěnu, všimla jsem si šmouhy krve na tlačítkách a pak jsem dostala nápad. Podívala jsem se blíž a u rámu výtahu, úplně vpravo, jsem našla další krvavou skvrnu. Jel tímhle. Zavřela jsem oči, snažila se uklidnit a soustředila se na to, že ho potřebuju najít. Pak jsem stiskla tlačítko pro přivolání výtahu. Po pěti minutách a několika zmatených cestujících dorazil ten, na který jsem čekala. S úlevou jsem zjistila, že je prázdný. Potíž byla v tom, že na polovině tlačítek na vnitřním ovládacím panelu byla krev.

Mysli, Belle.

Stiskla jsem každé z nich a modlila se, abych Smithe co nejdřív našla. Potřebovala jsem ho vidět, dotknout se ho. Byl jediným skutečným, hmatatelným prvkem této reálné noční můry, ve které jsme byli uvěznění. *Musela* jsem ho najít. Předpokládala jsem, že vystoupil spíš dřív než později. Dveře výtahu se otevřely o dvě patra níž a odhalily další krev. Šla jsem podle ní a psychicky se připravila na to, co bych mohla najít. Ale stopa vedla jen ke komoře s úklidovými prostředky. Otevřela jsem ji dřív, než jsem stihla vyměknout. Světlo z chodby

se přehouplo přes tmavou skříň a odhalilo Smithovo pokroucené tělo.

Stiskla jsem mu zápěstí, zkontrolovala pulz, a když jsem ucítila slabý tlukot, přidušeně jsem vzlykla. Byl slaboučký, ale byl tam.

Kdybych tak věděla, co teď.

Soudě podle tepla, které mě píchalo do očí, moje tělo hlasovalo pro pláč. Ale naštěstí mě nakopla a zachránila ta krizová manažerka ve mně.

Omotala jsem paže kolem Smithova trupu a pokusila se ho zvednout. Byl moc těžký. Ty jeho zatracené sexy svaly. Setřela jsem si z tváře neposlušnou slzu a zhroutila se na podlahu vedle Smithe.

„Prober se!“ nařídila jsem mu. „Vím, že jsi tvrdohlavý zmetek, ale potřebuju, abys mě pro jednou poslechl.“

Rozzlobeně jsem si otřela slzy, které mi teď volně stékaly po tvářích. „Řekli jsme *navždycky* a já potřebuju, abys to dodržel, Prici.“

Čekala jsem na odpověď. Prosila o ni.

Smith se ani nepohnul, jen se mu mělce zvedal hrudník. Dýchal čím dál víc přerývaně. Potřebovala jsem pomoc a neměla jsem tušení, kde ji vzít.

Odstrčila jsem ho od sebe, poklekla ve tmě a začala ho prohledávat. A pak jsem nahmatala hladké, chladné sklo. Jeho mobil.

Znala jsem někoho, kdo by okamžitě dorazil a na nic se neptal. Alespoň ne hned.

Bez rozmýšlení jsem vytočila číslo, zavřela dveře a zahalila nás do tmy. Usadila jsem se k teplu těla svého manžela a telefon na druhé straně začal zvonit.

Z bezesného spánku mě probralo slabé zaklepání na dveře. Hrklo ve mně – je to buď spása, nebo zatracení – ale v každém případě jsem musela otevřít. Docházel nám čas. Otevřela jsem nohou a mrkala, aby si moje oči zvykly na relativně jasné světlo z chodby, dokud se přede mnou neobjevila známá a vítaná tvář.

Edwardův obličej neprozrazoval žádné emoce, když si prohlížel scénu u svých nohou. Posunul si brýle s želvovinovými obroučkami ke kořeni nosu a zavrtěl kudrnatou hlavou. „Neměli byste tak moc pařit.“

Ani jednomu z nás to nepřišlo vtipné. Taková drobnost nemohla rozptýlit napětí, které mezi námi houstlo.

„Děkuju.“ Později přijdou otázky. Nepříjemné otázky. Otázky, na které jsem nechtěla odpovídat. Právě teď ale záleželo jen na tom, že přišel.

„Předpokládám, že máš plán.“

Ani ne. Plány jsou pro lidi, kteří se mohou hýbat. Jednat. Myslet. Ještě před minutou jsem si nebyla jistá, jestli z tohoto místa neuteču. Ale teď jsem potřebovala náповědu, co dělat. Přejela jsem po displeji Smithova mobilu a našla seznam kontaktů. Nebyla jsem si jistá, jestli to vyjde, a nebyla jsem nadšená, že se obracím zrovna na ni. Ale Georgia nám mohla pomoci. Než jsem došla k písmenu G, upoutalo mě jiné jméno.

„Má v telefonu číslo na doktora Rogeta,“ řekla jsem Edwardovi. „Jestli se odsud dostaneme, zavolám mu.“

„To není moc dobrý plán,“ poznamenal.

Neobtěžovala jsem se mu říct, že plán B zahrnuje Georgiu Kincaidovou. Místo toho jsem se na něj varovně podívala. „Právě teď mám v plánu přežít dalších pět minut, a až toho dosáhneme, zaměříme se na přežití dalších deseti.“

„Mohli bychom zavolat Alexanderovi,“ navrhl.

„Ne!“ Bylo to hrubé, ale zareagovala jsem instinktivně. Alexander by nám možná mohl pomoci – koneckonců, do téhle šlamastyky nás dostal on – ale instinkt mi říkal, abych od dnešních událostí držela Claru a její dceru co nejdál. Už tak bylo dost zlé, že jsem do toho zatáhla Edwarda.

„Jak si přeješ.“

Natáhla jsem ruku. „Pomoz mi vstát.“

Edward mě nenutil, abych mu všechno vysvětlila. Jen mě chytil za ruku a vytáhl mě na nohy, ale jakmile jsem vstoupila do světla, pevně mi sevřel zápěstí.

„Co se sakra stalo, Belle?“

Ještě jsme se neviděli. Chtěla jsem příští setkání odložit a počkat, dokud se všechno nezahojí.

„To není důležité.“ Zavrtěla jsem hlavou. „Smith je vážně zraněný. Musíme se soustředit na něj.“

Edward se ani nepohnul. „Tohle ti udělal on?“

„Bože, ne,“ řekla jsem překvapeně. „Zachránil mě.“

Edward si přehodil Smithe přes rameno a na nic víc se mě neptal. „Dobře, takže tu máme muže v bezvědomí. Ty vypadáš, jako bys právě vylezla z boxovacího ringu. Asi sjedeme výtahem na recepci?“

„Ten sarkasmus sis mohl odpustit.“ Ale měl pravdu. Edward nebyl nenápadný, ani když nenesl bezvládné tělo. Jít hlavním vchodem nepřicházelo v úvahu.

Dostala jsem nápad a luskla prsty. „Bugatti. Nechal ho v soukromé garáži.“

„Veď nás.“

V žádném případě jsme nemohli jet výtahem. Bylo by to moc riskantní, v hotelu už mohla být policie. Zamířila jsem ke schodům nahoru a připravila se na vyhlídku, že znovu vejdu do našeho hotelového pokoje a uvidím tam Jakea. Ale když jsem otevřela dveře ze schodiště, okamžitě jsem se vrhla zpátky. Místo činu už se rojilo policisty. A věděla jsem, že jim nebude netrvalo dlouho, než objeví krvavou stopu a začnou ji zkoumat.

Smith jednal v sebeobraně. To – nemluvě o jeho spojení s Alexanderem – by stačilo, aby se vyhnul trestnímu stíhání. Ani na vteřinu mě nenapadlo, že by mohl jít do vězení. Ale Hammond žil a v Londýně neexistovalo žádné bezpečné místo – dokonce ani

vězeňská cela. Nejlepší by bylo zmizet z jeho radaru. Úplně. Nejlepší bude spolehnout se jen sama na sebe.

„Co teď?“ zeptal se Edward a nadhodil si Smithe na rameni. „Nechci tě děsit, ale za chvíli zavřou celý hotel. Musíme okamžitě vypadnout.“

„Schody.“

Bez námitek snesl Smithe do suterénu hotelu. Když jsme dorazili dolů, zavřela jsem oči a otočila klikou.

Dveře se otevřely a Edward si potichu zamumlal něco, co znělo jako „zázrak“.

„Tady to je,“ zaječela jsem a ukázala na Smithovo jedinečné sportovní auto.

Když ho Edward uviděl, zvedl obočí.

„Je to dvoumístné auto,“ podotkl.

„Ty řídíš.“

Edward usadil Smithe na sedadlo spolujezdců a já jsem vylezla manželovi na klín. Ve tmě jsem jeho ránu neviděla. Teď jsem ji vidět nechtěla. Ale položila jsem ruce na horkou, lepkavou skvrnu od krve a zatlačila. Moje lékařské zkušenosti se omezovaly na zdravý rozum a na to, co jsem viděla ve filmech.

Nebyla jsem si jistá, jestli by mu něco z toho teď pomohlo.

„Kam jedeme?“ zeptal se Edward, když zařadil zpátečku a vyrazil k východu.

Doufala jsem, že doktor Roget je přítel – dobrý přítel.

Po druhém zazvonění se ozval unavený hlas. „Prici?“

„Tady jeho manželka,“ řekla jsem ve spěchu a ignorovala bodnutí viny, které mnou projelo, když na mě Edward nevěřícně pohlédl. „Nevím, jestli není chyba vám volat, ale Smith potřebuje pomoc. *Diskrétní* pomoc.“

Buď jsem se rozhodla správně, nebo jsem nás vedla do pastí, ale neměla jsem moc možností.

„Můžete přijet ke svaté Marii?“

„Ano, ale...“ Zaváhala jsem. Chtěla jsem se vyhnout nemocnici a všem zvědavým otázkám, které by s tím byly spojené.

„Ve východním křídle je onkologická klinika. Pro dnešek už je zavřená, sejďeme se tam.“

„Děkuju,“ vydechla jsem, ale on už hovor ukončil.

Slovo od slova jsem instrukce zopakovala Edwardovi. Tiše přikývl a ani se neobtěžoval promluvit, přestože zatíнал čelist. Auto zrychlilo, blížili jsme se k nemocnici a nejistému osudu. Edward se mě chtěl vyptávat a nejspíš mi říct něco hodně od plic.

Nemohla jsem snést pomyšlení na odpovědi, které by nakonec chtěl slyšet. Místo toho jsem se zaměřila na skutečnost, že Smithova krev na mé kůži je pořád teplá, což znamenalo, že žije.

Prozatím.

V oknech onkologické kliniky ve svaté Marii byla při našem příjezdu tma. Další nudná, anonymní budova, která už byla pro dnešek zavřená. Ucítila jsem šimrání, které přešlo v husí kůži. Naše situace mi v kontrastu s prachobyčejným okolím připadala ještě děsivější. Nervózně jsem se podívala na Edwarda, který zaparkoval bugatti u vchodu. Do auta proniklo slabé světlo jediné pouliční lampy a vytvořilo kolem jeho kudrnatých vlasů náznak svatozáře.

Slušelo mu to. Táhnout podezřelého z vraždy přes celé město chtělo víc než slušnou dávku loajality, obzvlášť proto, že Smithe neměl rád. V tu chvíli by mě nepřekvapilo, kdybych zjistila, že pod tričkem schovává pár křídel.

„Jsi si jistá?“ zeptal se a podíval se skrz tónovaná okna auta na děsivě tichou budovu.

„Ano.“ Nebyla jsem si jistá. Ne tak docela. Kdyby byl Smith při vědomí, pravděpodobně by mi řekl, že věřit doktoru Rogetovi je chyba, ale to byl právě ten problém. Nebyl při vědomí a jeho zranění ho s každou další sekundou ohrožovalo víc a víc. Neměla jsem jinou možnost, musela jsem se rozhodnout a rozhodla jsem se, že to za to riziko stojí.

Edward ztěžka vydechl a stroze přikývl, pak se vysoukal zpoza volantu. Obešel auto a pomohl mi ven. Byla jsem opatrná, abych se ještě víc neumazala od krve, což byla naprostá pitomost. Stejně už jsem vypadala jako řezník. Ale čím víc krve, tím víc otázek, a právě teď bylo nejlepším nezatahovat do téhle situace nikoho dalšího.

Při pohledu na Smithův bledý obličej přimhouřil Edward oči, ale nic neřekl. Co by mohl říct? Že to je vážné? Že už může být pozdě? Taky mě to napadlo. A můj nejlepší kamarád mě díkybohu znal dost dobře na to, aby to věděl. Věděl, že bych nezvládla slyšet pravdu. Ještě ne.

Edward vytáhl Smithovo tělo z auta a pak se obrátil ke mně. „Jestli se ukáže, že je tohle chyba –“

„Není,“ ujistila jsem ho – a zároveň i sebe.

„Kdyby ano,“ pokračoval a ignoroval mě, „tak vypadni.“

„Edwarde, já ne...“

Tentokrát mě přerušil. „Nebudu o tom s tebou diskutovat. Smith by to tak chtěl.“

Překvapeně jsem sebou trhla. Měl pravdu. Smith by chtěl, abych utekla. Bylo nezvyklé, že se můj nejlepší kamarád a můj manžel na něčem shodli. Připadalo mi zvláštní, že Edward svým způsobem za Smithe zaskočil. A připomněl mi tím, že můj manžel mě teď nemůže varovat.

A i když se mi hnusilo nechávat si rozkazovat, nedokázala bych odmítnout žádost muže, který ji vyslovil. Dnes večer jsem si musela dobře rozmyslet, kdy být tvrdohlavá a kdy chytrá, zvlášť jestli jsem nás všechny chtěla dostat do bezpečí.

„Fajn,“ souhlasila jsem a probodla ho výmluvným pohledem, „když utečeš i ty.“

„A Smith?“ zeptal se Edward přidušeným hlasem.

„Chtěl by, abychom se oba dostali do bezpečí.“

„Nejsem si jistý, jestli se jeho obavy týkají i mě,“ opáčil bezvýrazně.

Neměla jsem příležitost říct Edwardovi o Smithově skutečném spojení s naším soukromým kroužkem. Po dnešku si to zasloužil vědět, ale muselo to počkat. „Možná bys byl překvapený.“

Nic víc jsem neřkla.

Edward se na mě zklamaně podíval a kývl hlavou ke vchodu. „Až po tobě.“

Zhluboka jsem se nadechla, vykročila vpřed a zastavila se až u skleněných dveří. Sebrala jsem odvalu, zvedla ruku a tiše zaklepala na sklo. V hale byla tma. Mohl tam na mě čekat kdokoli. Rychle jsem se ohlédla po Smithovi a Edwardovi a tiše jsem prosila nebesa, abych ty dva nevedla do pastí. Pak jsem uvnitř zahlédla nějaký pohyb a otočila jsem se zpátky k budově, kde se z temné chodby právě vynořil nějaký muž.

Se zatajeným dechem jsem počkala, až odemkne dveře. Při pohledu na Smithe se unaveně zamračil a mávnutím ruky nám pokynul, abychom ho následovali dovnitř. „Jste paní Priceová, předpokládám.“

„Ano,“ přisvědčila jsem vyschlými ústy. Nebyla jsem na nové příjmení zvyklá. Pořád bylo moc nové a za těchto okolností to bylo ještě podivnější. Normální novomanželka by si právě teď užívala lůžka a nepospíchala se svým manželem na tajné lékařské ošetření.

Roget nás zavedl do místnosti osvětlené zářivkami a ukázal na vyšetřovací stůl pokrytý tenkým papírem. Edward na něj opatrně Smithe položil, ustoupil stranou a Roget se dal do práce. Sledovala jsem jeho pohyby, nepřítomně jsem si kousala nehty a prohlížela si ho. Podle prošedivělých vlasů na spáncích jsem usoudila, že je starší. Jeho stresující profese mu mezi očima vyryla vrásku, která se teď prohloubila soustředěním. Nepochybovala jsem o tom, že je lékař a že bere svou profesní odpovědnost vůči Smithovi vážně. Ale pravdou bylo, že i dobří lidé se dají koupit. Byla jsem odhodlaná to ode dneška nikdy nepustit ze zřetele.

„Bude v pořádku?“ Edward vyslovil jedinou otázku, která se mi honila hlavou.

„Právě teď ho musím stabilizovat,“ štěkl Roget přes rameno, „a pokud jeden z vás není zdravotní sestra, raději bych pracoval bez publika. Jakmile budu mít další informace, dám vám vědět.“

„Nikam nejdu.“ Zkřížila jsem ruce na hrudi a bylo mi jasné, že musím působit jako umíněný spratek, ale bylo mi to jedno.

„Paní Priceová, požádala jste mě o pomoc,“ připomněl mi Roget, aniž by se obtěžoval odvrátit od jehly, kterou zaváděl do ohybu Smithova lokte.

„Má pravdu, *paní Priceová*.“ Edward mě popadl za paži a vytáhl na chodbu.

Ignorovala jsem jeho očividnou narážku na můj rodinný stav a vykroutila jsem se z jeho sevření. „Věříš mu?“

„Nemáme na vybranou, ale to už víš.“ Edward ustoupil a zavrtěl hlavou. „Vypadá to, že máme spoustu času. Co bys řekla na hru na dvacet otázek?“

Nastal okamžik pravdy a vzhledem k naší současné situaci jsem nedokázala přijít na jediný způsob, jak se jí vyhnout. „Chceš začít ty, nebo mám začít já?“

„Začnu,“ řekl s neveselým smíchem, „jestli se budu umět rozhodnout, s čím začít.“

„Co třeba s tím, koho jsem si vzala?“ navrhla jsem tiše.

Edward přešel k řadě židlí a na jednu si sedl. „Přiznávám, že jsem doufal, že se to dá vysvětlit jinak.“

„Jako jak?“ zeptala jsem se nevěřicně a posadila se vedle něj.

„Pokud vím, přítelkyně nemůžou rozhodovat o lékařské péči.“

„Máš pravdu. A možná jsem měla lhát.“ Zhroutila jsem se dozadu a lehce jsem ťukla hlavou o zeď.

„To mě mrzí skoro stejně jako to, že jsi mi to vůbec neřekla. Jak? Kdy?“

Zavřela jsem oči a promnula si kořen nosu v marném pokusu oddálit bolest ze stresu. „V New Yorku. Náš komorník nás oddal v našem hotelovém apartmá.“

„To se do společenské rubriky určitě nedostane.“ Ale jeho slova postrádala škádlivou jiskru, která je měla zabarvit.

„Hrozně mě mrzelo, že jsi tam nebyl.“ Natáhla jsem se a vzala ho za ruku, protože jsem potřebovala fyzický kontakt. Potřebovala jsem